

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2023. gada 17. janvārī*

Apelācija – Ārējās attiecības – Stabilizācijas un asociācijas nolīgums starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, no vienas puses, un Kosovu, no otras puses – Elektroniskie sakari – Regula (ES) 2018/1971 – Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestāde (BEREC) – 35. panta 2. punkts – Kosovas regulatīvās iestādes dalība šajā iestādē – Jēdzieni “trešā zeme” un “trešā valsts” – Eiropas Komisijas kompetence

Lietā C-632/20 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2020. gada 24. novembrī iesniegusi

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Centeno Huerta*, vēlāk – *A. Gavela Llopis*, pārstāves,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Castillo de la Torre*, *M. Kellerbauer* un *T. Ramopoulos*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Prehala [*A. Prechal*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], K. Likurģs [*C. Lycourgos*] un M. Safjans [*M. Saffjan*], tiesneši M. Ilešiĉs [*M. Ilešić*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], A. Kumins [*A. Kumin*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] (referents), M. Gavalecs [*M. Gavalec*], Z. Čehi [*Z. Csehi*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*],

ģenerālvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2022. gada 16. jūnija tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1. Apelācijas sūdzībā Spānijas Karaliste lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 23. septembra spriedumu Spānija/Komisija (T-370/19, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2020:440), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja Spānijas Karalistes prasību atcelt Eiropas Komisijas 2019. gada 18. marta Lēmumu par Kosovas nacionālās regulatīvās iestādes dalību Eiropas Elektronisko komunikāciju [sakaru] regulatoru iestādē (OV 2019, C 115, 26. lpp.; turpmāk tekstā – “strīdīgais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Kosovas SAN

2. Stabilizācijas un asociācijas nolīguma starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienу, no vienas puses, un Kosovu, no otras puses (OV 2016, L 71, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “Kosovas SAN”), septiņpadsmitajā apsvērumā ir teikts, ka šis nolīgums “neskar nostājas par statusu un atbilst ANO [Drošības padomes] rezolūcijai 1244 (1999) un Starptautiskās tiesas atzinumam par Kosovas neatkarības deklarāciju”.

3. Minētā nolīguma 2. pantā ir noteikts:

“Neviens termins, formulējums vai definīcija, kas izmantota šajā nolīgumā, tostarp tam pievienotajos pielikumos un protokolos, nenozīmē to, ka ES atzīst Kosovu par neatkarīgu valsti, kā arī nenozīmē, ka atsevišķas dalībvalstis Kosovu par tādu atzīst, ja iepriekš nav to izdarījušas.”

4. Šā paša nolīguma 111. pantā “Elektronisko sakaru tīkli un elektronisko sakaru pakalpojumi” ir noteikts:

“Sadarbībā galvenā uzmanība tiek pievērsta prioritārām jomām, kas saistītas ar ES *acquis* šajā jomā.

Puses jo īpaši stiprina sadarbību elektronisko sakaru tīklu un elektronisko sakaru pakalpojumu jomā ar šādu galveno mērķi: Kosova piecos gados pēc šā nolīguma stāšanās spēkā pieņem ES *acquis* šajā nozarē, īpašu uzmanību pievēršot tam, ka tiek nodrošināta un nostiprināta attiecīgo regulatīvo iestāžu neatkarība.”

Regula (ES) 2018/1971

5. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1971 (2018. gada 11. decembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestādi (*BEREC*) un *BEREC* atbalsta aģentūru (*BEREC* birojs), groza Regulu (ES) 2015/2120 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1211/2009 (OV 2018, L 321, 1. lpp.), 5., 13., 20., 22., 25., 29. un 34. apsvērumus ir formulēts šādi:

“(5) [Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestāde (*BEREC*) un *BEREC* atbalsta aģentūra (*BEREC* birojs)] tika izveidoti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1211/2009 [(2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (*BEREC*) un biroju (OV 2009, L 337, 1. lpp.)]. *BEREC*

aizstāja [elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu Eiropas reglamentējošo iestāžu grupu (*ERG*)], un *BEREC* izveides mērķis bija veicināt elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus attīstību, no vienas puses, un labāku darbību, no otras puses, par mērķi izvirzot elektronisko sakaru tiesiskā regulējuma konsekventas īstenošanas nodrošināšanu. *BEREC* darbojas kā forums [valstu regulatīvo iestāžu (*VRI*)] savstarpējai sadarbībai un *VRI* sadarbībai ar [Eiropas] Komisiju, palīdzot tām pildīt visus pienākumus saskaņā ar Savienības tiesisko regulējumu. *BEREC* tika izveidota, lai nodrošinātu īpašas zināšanas un lai darbotos neatkarīgi un pārredzami.

[..]

- (13) *BEREC* būtu jānodrošina īpašas zināšanas un jāpanāk – ar savu neatkarību, kvalitatīviem padomiem un informāciju, pārredzamām procedūrām un darbības metodēm un neatlaidību savu uzdevumu izpildē –, lai tai uzticētos. *BEREC* neatkarībai nebūtu jāliedz tās regulatoru valdei apspriest darba grupās sagatavotos projektus.

[..]

- (20) *BEREC* vajadzētu būt tiesībām izveidot tādas darba mehānismus ar kompetentām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām, ar kompetentām trešo valstu iestādēm un ar starptautiskām organizācijām, kam nebūtu jārada juridiskas saistības. Šādu darba mehānismu mērķis varētu būt, piemēram, sadarbības attiecību izveide un viedokļu apmaiņa par regulatīviem jautājumiem. Komisijai būtu jānodrošina, lai nepieciešamie darba mehānismi atbilstu Savienības politikai un prioritātēm un lai *BEREC* darbotos savu pilnvaru un esošās iestāžu sistēmas ietvaros, un lai netiktu uzskatīts, ka tā pārstāv Savienības nostāju sabiedrībā vai rada Savienībai starptautiskas saistības.

[..]

- (22) *BEREC* būtu jāspēj rīkoties Savienības interesēs neatkarīgi no jebkādas ārējas iejaukšanās, tostarp politiska spiediena vai komerciālas iejaukšanās. Tāpēc ir svarīgi nodrošināt, lai personām, kuras ir ieceltas regulatoru valdē, būtu garantēta augstākā līmeņa personīgā un funkcionālā neatkarība. Šāda līmeņa personīgā un funkcionālā neatkarība ir *VRI* vadītājam, tās koleģiālās struktūras loceklim vai abu aizvietotājiem. Konkrētāk, viņiem būtu jārikojas neatkarīgi un objektīvi, savu funkciju izpildē nebūtu jāprasa vai jāpieņem norādījumi, un viņiem vajadzētu būt aizsargātiem pret patvaļīgu atlaišanu. [..]

[..]

- (25) Attiecīgā gadījumā un atkarībā no katrā dalībvalstī iestādēm noteiktajiem uzdevumiem attiecīgajā darba grupā būtu jāņem vērā citu kompetento iestāžu viedoklis, piemēram, apspriežoties valsts līmenī vai uzaicinot minētās citas iestādes piedalīties attiecīgajās sanāksmēs, ja ir vajadzīgas to īpašās zināšanas. Jebkurā gadījumā būtu jāsaņem *BEREC* neatkarība.

[..]

(29) Direktoram arī turpmāk vajadzētu būt *BEREC* biroja pārstāvim attiecībā uz juridiskiem un administratīviem jautājumiem. Valdei direktors būtu jāieceļ pēc atklātas un pārredzamas atlases procedūras, lai nodrošinātu stingru kandidātu novērtēšanu un augsta līmeņa neatkarību. [..]

[..]

(34) Lai vēl vairāk paplašinātu elektronisko sakaru tiesiskā regulējuma konsekventu īstenošanu, regulatoru valdē, darba grupās un valdē būtu jāļauj piedalīties trešo valstu, piemēram, [Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) / Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA)] valstu un kandidātvalstu, regulatīvajām iestādēm, kas ir kompetentas elektronisko sakaru jomā, ja minētās trešās valstis ir noslēgušas attiecīgus nolīgumus ar Savienību.”

6 Regulas 2018/1971 3. pants “*BEREC* mērķi” ir formulēts šādi:

“1. *BEREC* rīkojas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Regulas (ES) Nr. 531/2012 [(2012. gada 13. jūnijs) par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Savienībā (OV 2012, L 172, 10. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes] Regulas (ES) 2015/2120 (2015. gada 25. novembris), ar ko nosaka pasākumus sakarā ar piekļuvi atvērta internetam un groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem un Regulu (ES) Nr. 531/2012 par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Savienībā (OV 2015, L 310, 1. lpp.),] un [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas (ES) 2018/1972 [(2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi (OV 2018, L 321, 36. lpp.)] darbības jomā.

2. *BEREC* tiecas sasniegt Direktīvas (ES) 2018/1972 3. pantā izklāstītos mērķus. *BEREC* jo īpaši cenšas nodrošināt elektronisko sakaru tiesiskā regulējuma konsekventu īstenošanu šā panta 1. punktā minētajā darbības jomā.

3. *BEREC* veic savus uzdevumus neatkarīgi, objektīvi, pārredzami un savlaicīgi.

4. *BEREC* izmanto īpašās zināšanas, kas ir pieejamas [VRI].

[..]”

7 Regulas 2018/1971 4. panta “*BEREC* regulatīvie uzdevumi” 4. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Neskarot atbilstības nodrošināšanu attiecīgajiem Savienības tiesību aktiem, VRI un Komisija rūpīgi ņem vērā visas pamatnostādnes, atzinumus, ieteikumus, kopējās nostājas, paraugpraksi, ko *BEREC* pieņemusi, lai nodrošinātu elektronisko sakaru tiesiskā regulējuma konsekventu īstenošanu 3. panta 1. punktā noteiktās darbības jomas ietvaros.”

8 Šīs regulas 8. pantā “Regulatoru valdes neatkarība” ir paredzēts:

“1. Pildot tai uzticētos uzdevumus un neskarot to, ka tās locekļi darbojas attiecīgās VRI vārdā, regulatoru valde darbojas neatkarīgi un objektīvi, Savienības interesēs un neņemot vērā nekādas noteiktas valsts vai personīgās intereses.

2. Neskarot koordināciju, kā minēts 3. panta 6. punktā, regulatoru valdes locekļi un viņu aizstājēji neprasa un nepieņem norādījumus ne no vienas valdības, iestādes, personas vai struktūras.”

9 Minētās regulas 9. pantā “Regulatoru valdes funkcijas” ir noteikts:

“Regulatoru valdei ir šādas funkcijas:

[..]

i) kopīgi ar direktoru sniegt atļauju noslēgt vienošanos par darba mehānismiem ar kompetentajām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām, un ar trešo valstu kompetentajām iestādēm un ar starptautiskām organizācijām saskaņā ar 35. pantu;

[..].”

10 Šīs pašas regulas 15. panta “Valdes sastāvs” 3. punktā ir noteikts:

“Valdes locekļi un to aizstājēji neprasa un nepieņem norādījumus ne no vienas valdības, iestādes, personas vai struktūras.”

11 Regulas 2018/1971 16. panta “Valdes administratīvās funkcijas” 1. punktā ir paredzēts:

“Valdei ir šādas administratīvās funkcijas:

[..]

m) saskaņā ar Civildienesta noteikumiem un Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību iecelt grāmatvedi, kas savus pienākumus veic pilnīgi neatkarīgi;

[..].”

12 Šīs regulas 20. panta “Direktora pienākumi” 3. un 6. punktā ir paredzēts:

“3. Neskarot regulatoru valdes, valdes un Komisijas pilnvaras, direktors, pildot savus pienākumus, ir neatkarīgs, neprasa un nepieņem norādījumus ne no vienas valdības, iestādes, personas vai struktūras.

[..]

6. Direktors ir atbildīgs par *BEREC* biroja uzdevumu īstenošanu un regulatoru valdes un valdes sniegto norāžu ievērošanu. Direktors jo īpaši ir atbildīgs par šādiem [uzdevumiem]:

[..]

m) ar regulatoru valdi kopīgi sniegta atļauja noslēgt vienošanos par darba mehānismiem ar kompetentajām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām un ar trešo valstu kompetentajām iestādēm un ar starptautiskām organizācijām saskaņā ar 35. pantu.”

- 13 Saskaņā ar minētās regulas 35. pantu “Sadarbība ar Savienības struktūrām, trešām valstīm un starptautiskajām organizācijām”:

“1. Tiktāl, ciktāl nepieciešams, lai sasniegtu šajā regulā izklāstītos mērķus un veiktu savus uzdevumus, un neskarot dalībvalstu un Savienības iestāžu kompetenci, *BEREC* un *BEREC* birojs var sadarboties ar kompetentajām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām, ar trešo valstu kompetentajām iestādēm un ar starptautiskām organizācijām.

Minētajā nolūkā *BEREC* un *BEREC* birojs pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas var izveidot darba mehānismus. Minētie mehānismi nerada juridiskus pienākumus.

2. Regulatoru valdē, darba grupās un valdē var piedalīties tādas trešo valstu regulatīvās iestādes, kuru primārā atbildība ir elektronisko sakaru jomā, ja minētās trešās valstis ir noslēgušas attiecīgus nolīgumus ar Savienību.

Saskaņā ar attiecīgajiem minēto nolīgumu noteikumiem tiek izstrādāti darba mehānismi, kuros jo īpaši nosaka būtību, apmēru un veidu, kādā attiecīgo trešo valstu regulatīvās iestādes bez balsstiesībām piedalās *BEREC* un *BEREC* biroja darbā, tostarp noteikumi par dalību *BEREC* īstenotās iniciatīvās, finanšu iemaksām un *BEREC* birojam paredzēto personālu. Attiecībā uz personāla jautājumiem minētie mehānismi visos gadījumos atbilst Civildienesta noteikumiem.

3. Gada darba programmas ietvaros, kas minēta 21. pantā, regulatoru valde pieņem *BEREC* stratēģiju attiecībā ar kompetentajām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām, ar trešo valstu kompetentajām iestādēm un ar starptautiskām organizācijām jautājumos, kas ir *BEREC* kompetencē. Komisija, *BEREC* un *BEREC* birojs vienojas par atbilstošu darba mehānismu, kura nolūks ir nodrošināt, lai *BEREC* un *BEREC* birojs darbotos savu pilnvaru un esošās iestāžu sistēmas ietvaros.”

- 14 Šīs pašas regulas 42. pantā “Interesu deklarācijas” ir noteikts:

“1. Regulatoru valdes un valdes locekļi, direktors, norīkotie valstu eksperti un citi darbinieki, kas nav *BEREC* biroja darbinieki, katrs sagatavo rakstisku deklarāciju, kurā norāda savas saistības un to, vai pastāv vai nepastāv kādas tiešas vai netiešas intereses, kuras varētu uzskatīt par tādām, kas ietekmē viņu neatkarību.

[..]

2. Regulatoru valdes, valdes un darba grupu locekļi un citi to sanāksmju dalībnieki, direktors, norīkotie valstu eksperti un citi darbinieki, kuri nav *BEREC* biroja darbinieki, vēlākais katras sanāksmes sākumā katrs precīzi un pilnīgi deklarē jebkādas intereses, ko varētu uzskatīt par tādām, kas ietekmē viņu neatkarību attiecībā uz darba kārtībā iekļautajiem jautājumiem, un nepiedalās šādu jautājumu apspriešanā un balsošanā par tiem.

[..]”

Strīdīgais lēmums

- 15 Strīdīgā lēmuma 1.–3. apsvērumā ir izdarītas atsauces attiecīgi uz LES 17. panta 1. punktu, Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu un Kosovas SAN 111. pantu, savukārt tā 1. pantā ir noteikts:

“Kosovas [nacionālā regulatīvā iestāde (NRI)], kuras galvenais uzdevums ir pārraudzīt elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu tirgu ikdienas darbību, drīkst piedalīties Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādes (*BEREC*) regulatoru valdē un darba grupās un *BEREC* biroja valdē.

Reglaments Kosovas [NRI] dalībai ir noteikts pielikumā.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 16 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–11. punktā un šīs tiesvedības vajadzībām var tikt rezumēta šādi.
- 17 Laikposmā no 2001. līdz 2015. gadam Savienība parakstīja sešus stabilizācijas un asociācijas nolīgumus ar Rietumbalkāniem, tostarp ar Bosniju un Hercegovinu, kā arī ar Kosovu.
- 18 Ar 2018. gada 6. februāra paziņojumu Eiropas Parlamentam, Eiropas Savienības Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Eiropas Reģionu komitejai “Ticama paplašināšanās perspektīva Rietumbalkāniem un padziļināta ES iesaiste šajā reģionā” (COM(2018) 65 final) Komisija izteica atbalstu darbībām digitālās sabiedrības veidošanai un šo valstu normatīvo aktu pielāgošanai Savienības tiesību aktiem.
- 19 Viena no šīm darbībām izpaudās kā Rietumbalkānu iekļaušana esošajās regulatīvajās iestādēs vai ekspertu grupās, kā, piemēram, *BEREC*. Tādējādi no Komisijas 2018. gada 22. jūnija darba dokumenta “Pasākumi digitālās stratēģijas atbalstam Rietumbalkānos” (SWD(2018) 360 final) 8.3.1. punkta izriet, ka “ciešākas attiecības starp ES un Rietumbalkānu regulatīvajām iestādēm palīdzēs tuvināt šajā reģionā esošo regulācijas praksi Savienībā pastāvošajai praksei [..]. Lai gan četras no sešām Rietumbalkānu ekonomikām pašlaik ir novērotāji *BEREC*, *BEREC* regulatoru valde ir piekritusi ciešāk sadarboties ar visām sešām šā reģiona regulatīvajām iestādēm. Tas vēl joprojām būs iespējams pārskatītās Regulas [Nr. 1211/2009] ietvaros”. [Neoficiāls tulkojums.]
- 20 2019. gada 18. martā Komisija pieņēma sešus lēmumus par Rietumbalkānu regulatīvo iestāžu dalību *BEREC*. Viens no šiem sešiem lēmumiem, kuri pieņemti, tostarp pamatojoties uz Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu, ir strīdīgais lēmums, ar ko Komisija atļāva Kosovas regulatīvajai iestādei piedalīties *BEREC* regulatoru valdes un darba grupu sastāvā, kā arī *BEREC* biroja valdē.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 19. jūnijā, Spānijas Karaliste cēla prasību, ar kuru tā lūdza atcelt strīdīgo lēmumu.
- 22 Prasības pamatošanai Spānijas Karaliste izvirzīja trīs pamatus, ar kuriem tā apgalvoja, ka ir pārkāpts Regulas 2018/1971 35. pants.

- 23 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa minēto prasību noraidīja kopumā.
- 24 Pirmajā prasības pamatā Spānijas Karaliste apgalvoja, ka ar strīdīgo lēmumu ir pārkāpts Regulas 2018/1971 35. pants, jo Kosova neesot “trešā valsts” [tiesvedības valodā – “tercer país”, burtiski – “trešā zeme”]; turpmāk šīs argumentācijas atveides vajadzībām kvadrātiekvās norādīta tiesvedības valodā lietotā atbilde] šīs tiesību normas izpratnē. Pārsūdzētā sprieduma 28. punktā norādījusi, ka jēdziens “trešā [zeme]” nav definēts nedz Regulā 2018/1971, nedz citā nozīmīgajā Savienības tiesiskajā regulējumā, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 29. un 30. punktā uzsvēra, ka LESD ir izmantoti gan jēdzieni “trešā [zeme]”, gan “trešā valsts” [tiesvedības valodā – “tercer Estado”]. Šajā ziņā Vispārējā tiesa atgādināja, ka LESD piektā daļa “Savienības ārējā darbība”, kuras III sadaļa attiecas uz sadarbību “ar trešām [zemēm]” un VI sadaļa – uz attiecībām “ar starptautiskām organizācijām, trešām [zemēm]”, atspoguļo faktu, ka starptautisko sabiedrību veido dažādi subjekti. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka LESD noteikumu par “trešām [zemēm]” mērķis ir ļaut Savienībai noslēgt starptautiskus nolīgumus ar teritoriālām vienībām, kas ietilpst elastīgajā “zemes” (“país”) jēdzienā, bet kuras ne vienmēr ir “valstis” (“Estados”) starptautisko tiesību izpratnē.
- 25 Pārsūdzētā sprieduma 35. punktā Vispārējā tiesa pauda nostāju, ka Savienības primāro tiesību aktos, it īpaši LESD 212. un 216.–218. pantā, minētajam jēdzienam “trešā [zeme]” nevar tikt piešķirta atšķirīga nozīme tad, kad šis pats jēdziens ir izmantots atvasināto tiesību akta tekstā. Minētā sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa no tā secināja, ka jēdziens “trešā [zeme]” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē nav līdzvērtīgs jēdzienam “trešā valsts”, bet tam ir plašāks tvērums, kurā ietilpst ne tikai suverēnas valstis – neskarot Savienības nostāju par Kosovas kā neatkarīgas valsts statusu, kurai kā “trešai [zemei]” var būt arī tādas publiskas iestādes kā Kosovas regulatīvā iestāde.
- 26 Otrajā prasības pamatā Spānijas Karaliste apgalvoja, ka Kosovas SAN 111. pants nav nolīgums, kas noslēgts ar Savienību, lai “trešās [zemes]” regulatīvajai iestādei ļautu piedalīties *BEREC* struktūrās Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 47.–49. punktā nosprieda, ka ir izpildīti abi nosacījumi, kuriem šajā tiesību normā ir pakārtota “trešo [zemju]” regulatīvo iestāžu dalība *BEREC* struktūrās, proti, pirmkārt, ka jābūt “nolīgumam” starp attiecīgo “trešo [zemi]” un Savienību un, otrkārt, ka šim nolīgumam jābūt “attiecīgam”.
- 27 Attiecībā konkrēti uz šo otro nosacījumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 53. punktā precizēja, ka tieši Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā minētā dalība, kas ietver ierobežotas tiesības, atbilst Kosovas SAN 111. pantā minētajai ciešajai sadarbībai, taču vienlaikus nav pielīdzināma Kosovas regulatīvās iestādes “iekļaušanai” *BEREC* struktūrā. Tāpēc Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 54. punktā secināja, ka Kosovas SAN 111. pants ir uzskatāms par “attiecīgu” nolīgumu minētās regulas 35. panta 2. punkta izpratnē.
- 28 Visbeidzot – attiecībā uz trešo prasības pamatu, kurā tiek apgalvots, ka ar strīdīgo lēmumu ir pārkāpts Regulas 2018/1971 35. pants, jo Komisija ir atkāpusies no procedūras, kas noteikta attiecībā uz “trešo [zemju]” regulatīvo iestāžu dalību *BEREC*, – Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. un 81. punktā būtībā norādīja, ka nedz Regulā 2018/1971, nedz citā Savienības tiesību normā *BEREC* birojam vai citai struktūrai nav piešķirta kompetence izveidot darba mehānismus, kuri attiektos uz “trešo [zemju]” regulatīvo iestāžu dalību, un ka LES 17. pants, kaut arī tas ir vispārīgs, ir uzskatāms par pietiekamu juridisko pamatu strīdīgā lēmuma pieņemšanai.

Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82. punktā no tā secināja, ka Komisijai saskaņā ar šo tiesību normu bija kompetence strīdīgajā lēmumā vienpusēji noteikt darba mehānismus Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrās daļas nozīmē.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

- 29 Spānijas Karaliste apelācijas sūdzībā lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - lemt par atcelšanas prasību un atcelt strīdīgo lēmumu; un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 30 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:
- noraidīt apelācijas sūdzību un
 - piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 31 Apelācijas sūdzības pamatošanai Spānijas Karaliste izvirza piecus pamatus: ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka, interpretējot jēdzienu “trešā [zeme]” Regulas 2018/1971 35. panta izpratnē, ir pieļauta tiesību kļūda; ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, interpretējot un piemērojot Kosovas SAN 111. pantu kopsakarā ar Regulas 2018/1971 35. pantu, ir pieļauta tiesību kļūda, jo Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi sekas, kuras rada Savienības nostājas neesamība par Kosovas statusu no starptautisko tiesību skatpunkta; ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka šo tiesību normu interpretācijā ir pieļauta tiesību kļūda, jo attiecīgā sadarbība neietver dalību *BEREC* un *BEREC* biroja valdē; ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pieļauta tiesību kļūda, ciktāl pārsūdzētajā spriedumā ir secināts, ka LES 17. pants ir derīgs juridiskais pamats strīdīgā lēmuma pieņemšanai; un ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta interpretācijā ir pieļauta tiesību kļūda, jo pārsūdzētajā spriedumā ir secināts, ka darba mehānismus vienpusēji var izveidot Komisija.

Par pirmo apelācijas pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 32 Pirmajā apelācijas pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 36. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot, ka jēdzienam “trešā [zeme]” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē ir plašāks tvērums nekā jēdzienam “trešā valsts”, jo šis pirmais jēdziens aptver ne tikai neatkarīgas valstis. Minētā dalībvalsts uzskata, ka šāda interpretācija neatbilst nedz Savienības tiesībām, nedz starptautiskajām tiesībām.

- 33 Spānijas Karaliste pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pamatojusies tikai uz LESD normām par “trešām [zemēm]”, lai no tām, neveicot nekādu citu analīzi, secinātu, ka ir skaidri redzams, ka šo tiesību normu mērķis ir dot iespēju noslēgt starptautiskus nolīgumus ar subjektiem, kuri nav valstis. Taču, šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa neesot identificējusi nevienu elementu nedz Savienības primārajās tiesībās, nedz starptautiskajās tiesībās, kas ļautu nošķirt jēdzienu “trešā [zeme]” no jēdziena “trešā valsts”.
- 34 Spānijas Karaliste uzskata, ka jēdzieni “trešā [zeme]” un “trešā valsts” ir līdzvērtīgi, kaut arī to juridiskās formalitātes pakāpe ir atšķirīga. Tādējādi no starptautisko tiesību viedokļa jēdzieni “valsts” un “zeme” katrs norādot uz vienu un tā paša subjekta atšķirīgu dimensiju un katram no tiem esot sava piemērošanas joma. Termins “zeme” netiekot izmantots, lai norādītu uz subjekta statusu no starptautisko tiesību viedokļa, bet gan uz tā fizisko dimensiju. Abi šie termini atkarībā no konteksta dažkārt varot tikt lietoti savstarpēji aizstājamā veidā.
- 35 Spānijas Karaliste apgalvo, ka Līgumos un Regulā 2018/1971 lietotā termina “trešā [zeme]” nozīme nav plašāka par termina “trešā valsts” nozīmi, nedz arī atšķirīga no tās. Citāda interpretācija radītu risku, ka jēdziens “trešā [zeme]” tiktu pārveidots par autonomu Savienības tiesību kategoriju, kuras nozīme atšķirtos no starptautiskajās tiesībās valdošās nozīmes, lai gan valstis ir galvenie starptautisko attiecību subjekti.
- 36 Komisija noraida šo argumentāciju kā nepamatotu un apgalvo, ka termini “trešā [zeme]” un “trešā valsts” Savienības tiesībās tiek izmantoti atšķirīgi. Savienība varēja noslēgt starptautiskus nolīgumus ar Kosovu kā LESD 212. un 216.–218. pantā minēto “trešo [zemi]”, neatzīstot, ka tai ir valsts statuss.

Tiesas vērtējums

- 37 Iesākumā jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 28. un 29. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka, pirmkārt, jēdziens “trešā [zeme]” vispār nav definēts nedz Regulā 2018/1971, nedz Savienības tiesiskajā regulējumā elektronisko sakaru jomā un ka, otrkārt, LESD noteikumos ir izmantots gan formulējums “trešā [zeme]”, gan formulējums “trešā valsts” [tiesvedības valodā – “tercer Estado”], taču daudzos noteikumos, kuri attiecas uz ārlietām, pārsvarā tiek izmantots jēdziens “trešā [zeme]”. Konkrēti, Vispārējā tiesa norādīja, ka LESD piektā daļa “Savienības ārējā darbība”, kuras III sadaļa attiecas uz sadarbību “ar trešām [zemēm]” un VI sadaļa – uz attiecībām “ar starptautiskām organizācijām, trešām [zemēm]”, tādējādi atspoguļojot faktu, ka starptautisko sabiedrību veido dažādi subjekti.
- 38 Šajā ziņā ir redzams, ka Līgumu, konkrēti – LESD piektās daļas, gramatiska interpretācija neļauj konstatēt Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā minētā jēdziena “trešā [zeme]” nozīmi.
- 39 Proti, pirmkārt, termini “trešā [zeme]” un “trešā valsts” bez izšķirības ir atrodami daudzās LES un LESD normās, un nešķiet, ka viens vai otrs jēdziens ir izmantots ar kādu konkrētu pamatojumu.
- 40 Otrkārt, pastāvīgās judikatūras atziņa ir tāda, ka formulējums, kas lietots kādā no Savienības tiesību normas valodu versijām, nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai, nedz arī šajā ziņā būt pārāks pār pārējo valodu versijās esošajiem formulējumiem.

- 41 Šajā ziņā – kā secinājumu 50.–52. punktā norādījusi ģenerālvokāte – visās LES un LESD valodu versijās nav pamīšus izmantoti jēdzieni “trešā [zeme]” un “trešā valsts”. Konkrēti, šo līgumu igauņu, latviešu, poļu un slovēņu valodas versijā ir izmantots jēdziens “trešā valsts”. Arī, kad kādā valodu versijā ir izmantoti abi šie termini, to lietojums ne vienmēr sakrīt ar lietojumu citās šo Līgumu valodu versijās.
- 42 Savienības tiesību normas ir jāinterpretē un jāpiemēro vienveidīgi, ņemot vērā visās Savienības valodās sagatavotās versijas, un gadījumā, kad pastāv atšķirības starp šīm versijām, attiecīgā norma ir jāinterpretē atbilstoši tā tiesiskā regulējuma vispārējai sistēmai un mērķim, kurā šī norma ietilpst (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 26. janvāris, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 un C-423/19, EU:C:2021:63, 65. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2022. gada 14. jūlijs, *Itālija un Comune di Milano/Padome* (Eiropas Zāļu aģentūras mītnesvieta), C-59/18 un C-182/18, EU:C:2022:567, 67. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 30. punktā atzina, ka LESD noteikumi par “trešām [zemēm]” sniedz iespēju noslēgt starptautiskus nolīgumus ar subjektiem, “kas nav valstis”. Tieši pamatojoties uz šo premisu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 35. punktā nosprieda, ka Savienības primārajās tiesībās lietotais jēdziens “trešā [zeme]” nevar tikt izprasts atšķirīgi, ja šis pats jēdziens ir ietverts tādā atvasināto tiesību aktā kā Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkts. Pārsūdzētā sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa no tā secināja, ka jēdziena “trešā [zeme]” šā 35. panta 2. punkta izpratnē tvērumā ietilpst ne tikai suverēnas valstis.
- 44 Vispārējā tiesa minēto premisu izvirzīja, neņemot vērā atšķirības starp LES un LESD valodu versijām, kuru formulējums neļauj secināt, ka pastāvētu atšķirība starp terminu “trešā [zeme]” un “trešā valsts” nozīmi.
- 45 Šādas jēdzieniskas atšķirības konstatēšana turklāt būtu pretrunā šā sprieduma 39. punktā norādītajam apstāklim, ka vairākās šo Līgumu valodu versijās ir izmantots vienīgi formulējums “trešā valsts”.
- 46 Tas pats attiecas uz Regulu 2018/1971. Proti, kā secinājumu 63. punktā norādījusi ģenerālvokāte, formulējums “trešā [zeme]” nav izmantots visās šīs regulas valodu versijās. Bulgāru, igauņu, latviešu, lietuviešu, poļu un slovēņu valodas versijā tiek lietots tikai formulējuma “trešā valsts” ekvivalents.
- 47 No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa tādējādi savā pamatojumā ir pieļāvusi tiesību kļūdu.
- 48 Tomēr jāatgādina – ja Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojumā ir konstatējams Savienības tiesību pārkāpums, taču šā nolēmuma rezolutīvā daļa izrādās esam pamatota ar citiem juridiskiem apsvērumiem, šāds pārkāpums nevar izraisīt šā nolēmuma atcelšanu, bet tā pamatojums ir jāaizstāj (spriedums, 2020. gada 6. oktobris, *Bank Refah Kargaran/Padome*, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Lai noskaidrotu, vai šajā lietā pārsūdzētā sprieduma rezolutīvā daļa ir pamatota ar citiem juridiskiem apsvērumiem, ir jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 37. punktā varēja pamatot secināt, ka Komisija nav pārkāpusi Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu, Kosovu pielīdzinot “trešai valstij” [tiesvedības valodā – “tercer país”] šīs tiesību normas izpratnē.

- 50 Šajā ziņā jākonstatē – lai nodrošinātu Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta lietderīgo iedarbību, teritoriāla vienība, kura atrodas ārpus Savienības un kuras neatkarīgas valsts statusu Savienība nav atzinusi, var tikt pielīdzināta “trešai valstij” šīs tiesību normas izpratnē, ar to nepārkāpjot starptautiskās tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 24. novembris, *Poulsen* un *Diva Navigation*, C-286/90, EU:C:1992:453, 9. punkts, un 2022. gada 5. aprīlis, Komisija/Padome (Starptautiskā Jurniecības organizācija), C-161/20, EU:C:2022:260, 32. punkts).
- 51 Runājot par Kosovu, 2010. gada 22. jūlija konsultatīvajā viedoklī “Neatkarības vienpusējās deklarācijas attiecībā uz Kosovu atbilstība starptautiskajām tiesībām” (*I.C.J. Reports* 2010, 403. lpp.) Starptautiskā tiesa puda nostāju, ka ar Kosovas neatkarības deklarācijas pieņemšanu 2008. gada 17. februārī nav pārkāptas nedz vispārējās starptautiskās tiesības, nedz ANO Drošības padomes Rezolūcija 1244 (1999), nedz piemērojamais konstitucionālais satvars.
- 52 Šī pielīdzināšana – kā tas norādīts arī strīdīgā lēmuma pirmajā zemsvītras piezīmē – neietekmē dalībvalstu individuālās nostājas par to, vai Kosovai ir neatkarīgas valsts statuss, uz kuru pretendē tās iestādes.
- 53 No iepriekš minētā izriet, ka – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – Kosova, nepārkāpjot starptautiskās tiesības, var tikt pielīdzināta “trešai valstij” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē.
- 54 Turklāt attiecībā uz “trešo valstu” iekļaušanu Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzētajā dalības režīmā ir jāatgādina, ka saskaņā ar šīs tiesību normas pirmo daļu šādu “trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalība ir pakārtota diviem kumulatīviem nosacījumiem. Pirmais attiecas uz to, ka pastāv “nolīgums”, kas noslēgts ar Savienību, un otrais – uz apstākli, ka noslēgtais nolīgums ir “attiecīgs”.
- 55 Kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 32. punktā, Savienība ar Kosovu ir noslēgusi vairākus nolīgumus, tādējādi atzīstot tās spēju noslēgt šādus nolīgumus. Viens no šiem nolīgumiem ir Kosovas SAN, kura 111. pantā par elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem paredzēts, ka izveidotā sadarbība galvenokārt attiecas uz Savienības *acquis* prioritārajām jomām šajā nozarē un ka puses pastiprina šo sadarbību, un galīgais mērķis ir, lai Kosova minēto *acquis* pārņemtu piecos gadus pēc šā nolīguma stāšanās spēkā, īpaši rūpējoties, lai tiktu nodrošināta un stiprināta attiecīgo regulatīvo iestāžu neatkarība.
- 56 Turklāt – kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 49. punkta – Kosovas SAN 111. pants, ciktāl runa ir par tā formulējumu un kontekstu, ir analogisks tiem noteikumiem par sadarbības stiprināšanu elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā, kas ietverti citos stabilizācijas un asociācijas nolīgumos, kurus Savienība noslēgusi ar Rietumbalkāniem un uz kuriem ir balstīta to regulatīvo iestāžu dalība *BEREC* struktūrās. Proti, lai gan Regulas 2018/1971 34. apsvērumā ir vispārīga norāde uz nolīgumiem, kas noslēgti ar EEZ/EBTA valstīm un kandidātvalstīm, kandidātvalsts statuss šajā apsvērumā – kā ģenerālvokāte norādījusi secinājumā 68. punktā – ir minēts nevis tālab, lai izslēgtu no šīs sadarbības jomas subjektus, kuri, tāpat kā Kosova, neietilpst šajās divās kategorijās, bet gan tālab, lai sniegtu šīs regulas 35. panta 2. punkta pirmajā daļā minēto nolīgumu piemēru.
- 57 Tādējādi Kosovas SAN arī ir jāuzskata par tādu, kas ir noslēgts tālab, lai ļautu šādu dalību šīs tiesību normas izpratnē, jo šā nolīguma 111. pants ir tieši veltīts Savienības *acquis* pārņemšanai un pušu sadarbības stiprināšanai elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā.

- 58 Šo konstatējumu nevar atspēkot apstākļi, ko Spānijas Karaliste ir uzsvērusi trešajā apelācijas pamatā, proti, ka Stabilizācijas un asociācijas nolīguma starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku, no otras puses (OV 2004, L 84, 13. lpp.), 95. pantā ir skaidri paredzēta “sadarbība Eiropas struktūrās”, ko Vispārējā tiesa neesot minējusi. Spānijas Karaliste šajā ziņā apgalvo, ka – atšķirībā no nupat minētā 95. panta – Kosovas SAN 111. pantā nav nekādas atsauces uz dalību tādā Savienības struktūrā kā *BEREC*.
- 59 Tomēr tas neietekmē šā sprieduma 56. punktā norādīto apstākli, ka Kosovas SAN 111. pants – formulējuma un konteksta ziņā – ir līdzīgs tiem noteikumiem par sadarbības stiprināšanu elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā, kas ietverti citos stabilizācijas un asociācijas nolīgumos, kurus Savienība noslēgusi ar Rietumbalkānu kandidātvalstīm un uz kuriem ir balstīta šo valstu dalība *BEREC* struktūrās; minētie nolīgumi atbilstoši Regulas 2018/1971 34. apsvērumam ir uzskatāmi par “attiecīgiem” nolīgumiem Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē. Tātad nav nozīmes tam, ka Kosovas SAN formulējums nav identisks kāda no šiem nolīgumiem formulējumam.
- 60 Turklāt Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā, kurā attiecībā uz “trešo valstu” iestāžu dalību *BEREC* ir atsauce uz “attiecīg[iem] nolīgum[iem] ar Savienību”, kā arī uz “attiecīgajiem minēto nolīgumu noteikumiem”, šī dalība ir pakārtota tādu nolīgumu pastāvēšanai, ar kuriem tiek izveidots satvars nozares sadarbībai starp Savienību un šīm “trešām valstīm” elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā, tomēr nav prasīts, lai minētajos nolīgumos būtu *expressis verbis* paredzēta šāda dalība.
- 61 Attiecībā uz Regulas 2018/1971 mērķi jānorāda, ka atbilstoši ar šo regulu izvirzītajam sadarbības mērķim šīs regulas 35. panta 2. punkts paver iespēju *BEREC* regulatoru valdē, darba grupās un valdē piedalīties “trešo valstu” regulatīvajām iestādēm, kuru primārā atbildība ir elektronisko sakaru jomā.
- 62 Tādējādi, pirmkārt, no šīs regulas 20. apsvēruma izriet, ka *BEREC* vajadzētu būt pilnvarotai izveidot darba mehānismus ar “trešo valstu” kompetentajām iestādēm, lai nodibinātu sadarbības attiecības un apmainītos ar viedokļiem par reglamentējošiem jautājumiem. Otrkārt, šīs pašas regulas 34. apsvērumā ir noteikts, ka “trešo valstu” kompetento regulatīvo iestāžu dalība *BEREC* institūcijās notiek ar mērķi panākt elektronisko sakaru tiesiskā regulējuma konsekventu īstenošanu.
- 63 Tātad Kosovas SAN 111. panta mērķis ir stiprināt sadarbību elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā, lai Kosova varētu pārņemt Savienības *acquis* šajā jomā.
- 64 Tādējādi, ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, jāsecina, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 37. punktā secinādama, ka, strīdīgajā lēmumā būtībā paužot nostāju, ka Kosova ir pielīdzināma “trešai valstij” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē, Komisija nav pārkāpusi šo tiesību normu.
- 65 Pirmais apelācijas pamats tātad ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro apelācijas pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 66 Otrajā apelācijas pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 33. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi to, kādas sekas no starptautisko tiesību viedokļa rada apstākļi, ka nav Savienības nostājas attiecībā uz Kosovas statusu, un tādējādi pārkāpusi Kosovas SAN 111. pantu kopsakarā ar Regulas 2018/1971 35. pantu.
- 67 Spānijas Karaliste apgalvo – tā kā ne visas dalībvalstis ir atzinušas Kosovas valstiskumu, Komisija, pieņemot strīdīgo lēmumu, nevarēja atļaut Kosovas regulatīvajai iestādei piedalīties starp valstīm izveidotā neatkarīgu iestāžu tiklā. Šāds lēmums nozīmējot, ka Savienība atzīst iestādi, kas ir piederīga teritorijai, proti, Kosovai, attiecībā uz kuru Savienības vienīgā kopīgā nostāja izpaužas, to atzīstot par *sui generis* gadījumu, kurā katrai dalībvalstij ir ļauts noteikt, kāda veida attiecības tā vēlas nodibināt ar šo teritoriju. Tādējādi strīdīgais lēmums Spānijas Karalistes ieskatā rada tuvināšanos, kas praksē varētu izraisīt Kosovas valstiskuma netiešu atzīšanu *de facto* un līdz ar to šīs atzīšanas uzspiešanu Savienības dalībvalstīm.
- 68 Komisija uzskata, ka otrais apelācijas pamats ir jauns un tajā nav norādīta tiesību norma, kuru Vispārējā tiesa būtu pārkāpusi. Tādējādi šis apelācijas pamats esot nepieņemams un tam katrā ziņā neesot nekāda juridiska pamatojuma.

Tiesas vērtējums

- 69 Pirmkārt, kā atgādināts šā sprieduma 52. punktā, strīdīgā lēmuma pirmajā zemsvītras piezīmē ir *expressis verbis* teikts, ka norāde uz Kosovu šā lēmuma nosaukumā “neskar nostājas par statusu un atbilst ANO [Drošības padomes] Rezolūcijai 1244/1999 un Starptautiskās tiesas atzinumam par Kosovas neatkarības deklarāciju”. Šāda atruna tika iekļauta arī Kosovas SAN septiņpadsmitajā apsvērumā un 2. pantā.
- 70 Otrkārt, no šā sprieduma 56. un 57. punktā izklāstītā vērtējuma izriet, ka, ņemot vērā Kosovas SAN 111. pantu, šā nolīguma mērķis tostarp ir ļaut Kosovas regulatīvajai iestādei piedalīties *BEREC* institūcijās – tas atbilst Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā izvirzītajam mērķim par sadarbību ar “trešo valstu” regulatīvajām iestādēm. Šajā ziņā Spānijas Karaliste neapstrīd nedz šā nolīguma un šīs regulas tiesiskumu, nedz faktu, ka Kosovā pastāv regulatīvā iestāde minētās regulas izpratnē.
- 71 No tā izriet, ka Spānijas Karalistei nav pamata apgalvot, ka ar strīdīgo lēmumu – tikai tāpēc vien, ka ar to, īstenojot Kosovas SAN un Regulu 2018/1971, ir izveidota sadarbība ar Kosovas regulatīvo iestādi, – ir pārkāpti šie pēdējie minētie tiesību akti un ka tas nozīmē Kosovas atzīšanu par trešo valsti.
- 72 Tātad tas, ka Komisija ir pieņēmusi strīdīgo lēmumu, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka ar to Savienība netieši atzīst Kosovai neatkarīgas valsts statusu.
- 73 Līdz ar to premisa, uz kuru ir balstīta Spānijas Karalistes paustā kritika par pārsūdzētā sprieduma 33. punktu, ir kļūdaina. Tādējādi šis otrais apelācijas pamats katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatots un Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību nav jāizskata.

Par trešo apelācijas pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Trešajā apelācijas pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 49.–53. punktā atzīstot, ka Kosovas SAN 111. pantā izvirzītais mērķis, proti, Savienības *acquis* pārņemšana elektronisko sakaru jomā, nozīmē, ka Kosova var piedalīties *BEREC* Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē.
- 75 Pirmkārt, Spānijas Karaliste apgalvo, ka Kosovas dalība tādā Savienības struktūrā kā *BEREC* esot izslēgta, jo Kosovas SAN tas nav nekur *expressis verbis* paredzēts. Šā iebilduma pamatošanai tā atsaucas uz šā sprieduma 58. punktā atreferētajiem argumentiem.
- 76 Otrkārt, Spānijas Karaliste apgalvo, ka termina “sadarbība” izmantošana Kosovas SAN 111. pantā ne obligāti nozīmē, ka Kosovas regulatīvā iestāde piedalās *BEREC* saskaņā ar Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu. Šāda dalība principā esot rezervēta dalībvalstīm, jo šīs struktūras uzdevums ir izstrādāt Savienības noteikumus elektronisko sakaru jomā, kā arī pieņemt nostājas, kas ietekmē nacionālo iestāžu un Savienības iestāžu lēmumus. Ja tiktu pieļauta Kosovas dalība šajā struktūrā, Kosovai tiktu sniegta iespēja nevis pārņemt Savienības *acquis*, bet gan piedalīties Savienības nozares noteikumu izstrādē, taču tas neatbilstu Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta mērķim.
- 77 Spānijas Karaliste nepiekrīt vērtējumam, kuru Vispārējā tiesa veikusi pārsūdzētā sprieduma 53. punktā, proti, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzētā dalība atbilst Kosovas SAN 111. pantā minētajai ciešajai sadarbībai, bet nav līdzvērtīga nekādai Kosovas regulatīvās iestādes “iekļaušanai” *BEREC* struktūrā. Šis vērtējums, kam neesot sniegts pamatojums, esot pretrunā Kosovas SAN 111. pantam, kurā nav paredzēta “cieša” sadarbība.
- 78 Treškārt, Spānijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu Regulas 2018/1971 35. panta interpretācijā, atzīdama, ka Kosovas regulatīvās iestādes dalība *BEREC* ir iespējama, kaut arī nepastāv kopēja Savienības nostāja par Kosovas statusu.
- 79 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

Tiesas vērtējums

- 80 Pirmkārt, uz iebildumu, ka Kosovas dalība tādā Savienības struktūrā kā *BEREC* esot izslēgta tāpēc, ka Kosovas SAN tas nav nekur *expressis verbis* paredzēts, ir atbildēts jau šā sprieduma 59. un 60. punktā.
- 81 Otrkārt, iebildums, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 53. punktā atzīdama, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzētā dalība atbilst Kosovas SAN 111. pantā minētajai ciešajai sadarbībai, nav atbalstāms.
- 82 Šajā ziņā jānorāda, ka Regulas 2018/1971 35. pantā ir paredzētas dažādas sadarbības pakāpes un formas. Proti, šīs tiesību normas 1. punktā ir paredzēta iespēja *BEREC* un *BEREC* birojam – pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas – izveidot darba mehānismus, tostarp ar “trešo valstu” kompetentajām iestādēm, un precizēts, ka šāda kārtība nerada juridiskus pienākumus. Tātad šī sadarbības forma ir mazāk “cieša” nekā minētās tiesību normas 2. punktā paredzētā

“trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalība *BEREC*, kura – kā izriet no šā sprieduma 63. punkta – veicina Kosovas SAN 111. pantā paredzēto sadarbību, kuras mērķis it īpaši ir nodrošināt un stiprināt iesaistīto regulatīvo iestāžu neatkarību.

- 83 Tomēr – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – šī pēdējā minētā Savienības un Kosovas sadarbības forma neļauj šīs “trešās valsts” regulatīvās iestādes dalību *BEREC* institūcijās pielīdzināt šīs regulatīvās iestādes iekļaušanai šajā Savienības struktūrā.
- 84 Proti – kā secinājumu 97. un 98. punktā norādījusi ģenerālvokāte –, kad Kosovas regulatīvās iestādes pārstāvji piedalās *BEREC* regulatoru valdes, darba grupu un valdes darbā, viņi saskaņā ar Regulas 2018/1971 5. un 13. apsvērumu, 3. panta 3. punktu, 8. panta 2. punktu un 15. panta 3. punktu savu viedokli pauž pilnīgi neatkarīgi un pārredzami. Turklāt “trešo valstu” regulatīvo iestāžu pārstāvju ietekmi uz *BEREC* darbu ierobežo Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrā daļa, jo ar šo tiesību normu ir *expressis verbis* izslēgta iespēja tiem piešķirt balsstiesības.
- 85 Turklāt – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – Kosovas regulatīvās iestādes dalība *BEREC* neļauj Kosovai piedalīties Savienības elektronisko sakaru jomas nozares tiesiskā regulējuma izstrādē. Proti, lai gan Regulas 2018/1971 4. panta 4. punktā ir noteikts, ka VRI un Komisija “rūpīgi ņem vērā visas pamatnostādnes, atzinumus, ieteikumus, kopējās nostājas, paraugpraksi, ko *BEREC* pieņēmusi”, šie akti nav juridiski saistoši un tie nav daļa no procesa, kurā tiek izstrādāts Savienības tiesiskais regulējums elektronisko sakaru jomā. Kā izriet no Regulas 2018/1971 3. panta 2. punkta, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 5. apsvērumu, *BEREC* darbojas vienīgi kā forums sadarbībai VRI starpā un sadarbībai starp VRI un Komisiju, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma konsekventu īstenošanu šajā jomā.
- 86 Visbeidzot, treškārt, iebildums, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkts ir pārkāpts tāpēc, ka nav kopējas Savienības nostājas par Kosovas valstiskumu, ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kuri izklāstīti šā sprieduma 69.–73. punktā.
- 87 No tā izriet, ka, pārsūdzētā sprieduma 53. un 54. punktā nospriežot, ka sadarbība, kas izriet no Kosovas SAN 111. panta, atbilst Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzētajai sadarbības kārtībai un ka tādējādi Kosovas SAN 111. pants ir “attiecīgs” nolīgums šīs regulas 35. panta 2. punkta izpratnē, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu.
- 88 Tātad trešais apelācijas pamats ir pilnībā jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto apelācijas pamata pirmo daļu

Lietas dalībnieku argumenti

- 89 Ceturto apelācijas pamatu būtībā veido divas daļas. Šā pamata otrajā daļā Spānijas Karaliste apstrīd Komisijas kompetenci pieņemt strīdīgo lēmumu. Šī otrā daļa tiks izvērtēta kopā ar piekto apelācijas pamatu, ar kuru tā pārklājas.
- 90 Savukārt šā apelācijas pamata pirmajā daļā Spānijas Karaliste apgalvo, ka Kosovas SAN 111. pants nav pietiekams juridiskais pamats strīdīgā lēmuma pieņemšanai. Tā apstrīd pārsūdzētā sprieduma 72. punktā izdarīto Vispārējās tiesas vērtējumu, ka, lai “trešās valsts” regulatīvā iestāde piedalītos *BEREC*, nav vajadzīga īpaša atļauja, kas sniegta starptautiska nolīguma ietvaros.

- 91 Spānijas Karaliste šajā ziņā apgalvo, ka Kosovas SAN ir ļoti vispārīgs nolīgums, kas neparedz Kosovas iekļaušanu vai dalību Savienības struktūrās nevienā jomā, tostarp telesakaru nozarē. Tā atgādina, ka Kosovas SAN 111. pantā ir norāde nevis uz Kosovas dalību kādā Savienības struktūrā, bet gan uz sadarbību starp šā nolīguma pusēm.
- 92 Komisija uzskata, ka šī argumentācija nav pamatota.

Tiesas vērtējums

- 93 No šā sprieduma 56.–64. punktā un 80.–87. punktā izklāstītā pamatojuma izriet, ka Kosovas SAN 111. pants ir “attiecīgs” nolīgums Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē un ka tādējādi Kosovas SAN 111. pants ir pietiekams juridiskais pamats, lai Kosovas regulatīvā iestāde piedalītos *BEREC* un *BEREC* biroja darbā.
- 94 Konkrēti, lai šāds nolīgums būtu pietiekams juridiskais pamats, tajā nav noteikti jābūt ietvertiem detalizētiem noteikumiem par dalību *BEREC* šīs regulas 35. panta 2. punkta izpratnē. Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka dažos asociācijas līgumos ar kandidātvalstīm vai atsevišķos lēmumos par EBTA dalībvalstu VRI dalību ir ietverti detalizētāki noteikumi nekā Kosovas SAN 111. pantā paredzētie.
- 95 Tāpēc ceturrtā apelācijas pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par ceturrtā apelācijas pamata otro daļu un piekto apelācijas pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 96 Ceturrtā apelācijas pamata otrajā daļā Spānijas Karaliste apstrīd Komisijas kompetenci pieņemt strīdīgo lēmumu. Kosovas dalību *BEREC* nevarot iedibināt ar lēmumu, kas balstīts tikai uz LES 17. pantu, jo, pirmkārt, Kosovas SAN šāda iespēja nav paredzēta un, otrkārt, Savienībai nav kopējas nostājas par Kosovas statusu. Spānijas Karaliste apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu pārsūdzētā sprieduma 77. punktā, saskaņā ar kuru, tā kā ar Regulu 2018/1971 *BEREC* nav *expressis verbis* piešķirta kompetence izveidot darba mehānismus, kuri attiecas uz “trešo valsti” regulatīvo iestāžu, konkrēti – Kosovas regulatīvās iestādes, dalību, šī kompetence saskaņā ar LES 17. pantu ir Komisijai.
- 97 Turklāt Spānijas Karaliste apgalvo, ka ar Kosovas dalību *BEREC* netiek ievērotas Eiropas Savienības Padomes pilnvaras un ir pārkāpts LES 16. pants, lasot to kopsakarā ar LES 21. panta 3. punktu. Izvērtēt, vai Kosovas regulatīvās iestādes dalība *BEREC* ir Savienības interesēs, un salāgot attiecīgās intereses esot Padomes ziņā.
- 98 Šajā ziņā Spānijas Karaliste atgādina, ka juridiskā pamata izvēlei ir īpaša nozīme, jo tā ļauj saglabāt katras iestādes kompetenci (spriedums, 2017. gada 25. oktobris, Komisija/Padome (PRK-15), C-687/15, EU:C:2017:803, 49. un 50. punkts), un ka starptautiska nolīguma noslēgšana prasa novērtēt Savienības intereses attiecību ar konkrēto trešo valsti kontekstā, kā arī atrast kompromisu starp dažādažām interesēm šajās attiecībās (spriedums, 2016. gada 28. jūlijs, Padome/Komisija, C-660/13, EU:C:2016:616, 39. punkts).

99. Piektajā apelācijas pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76. un 77. punktā ir kļūdaini interpretējusi Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu, nosprieždama, ka *BEREC* birojs ir decentralizēta Savienības aģentūra un ka Komisijai, pildot savas izpildfunkcijas un ārējās pārstāvības pilnvaras, ir jāistoeno visas kompetences, kas nav *expressis verbis* deleģētas šai aģentūrai, tostarp attiecībā uz šajā tiesību normā paredzēto darba mehānismu noteikšanu.
100. Spānijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies attiecībā uz *BEREC* iedabu un funkcijām, kā to apliecina fakts, ka pārsūdzētā sprieduma 76. un 77. punktā ir norāde nevis uz *BEREC* – kuras augstākā lēmumpieņemšanas institūcija ir regulatoru valde, kurai nav juridiskas personas statusa un kura nav decentralizēta aģentūra –, bet gan uz *BEREC* biroju, kura uzdevums ir sniegt *BEREC* administratīvu atbalstu.
101. Spānijas Karaliste norāda, ka *BEREC* īpašais statuss izriet no tās sastāvā esošo regulatoru neatkarības pienākuma. Šis pienākums kopsakarā ar faktu, ka *BEREC* nav decentralizēta aģentūra, radot tādas sekas, ka *BEREC* ir plašākas pilnvaras nekā Savienības aģentūrām.
102. Tātad – kā tas izrietot no Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta gramatiskās, kontekstuālās un teleoloģiskās interpretācijas – Komisijai esot jārikojas tikai Regulā 2018/1971 *expressis verbis* paredzētajos gadījumos. Tādējādi darba mehānismu noteikšana esot *BEREC*, nevis Komisijas kompetencē.
103. Komisija nepiekrīt šiem argumentiem. Ceturtā apelācijas pamata otrā daļa esot daļēji acīmredzami nepieņemama, jo ar LES 16. pantu pamatotā argumentācija, ka strīdīga lēmuma pieņemšana ir Padomes kompetencē, pirmajā instancē neesot tikusi izvirzīta. Turklāt ceturtā apelācijas pamata otrā daļa neesot pamatota.
104. Attiecībā uz piekto apelācijas pamatu Komisija apgalvo, ka no Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta formulējuma izriet, ka tajā nav norādīta iestāde, kas ir kompetenta noteikt darba mehānismus.
105. Proti, pilnvaras, kas leģislatīvā aktā nav *expressis verbis* deleģētas kādai Savienības aģentūrai, paliekot Komisijas kompetencē. Šo interpretāciju apstiprinot apstākļi, ka Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktā *BEREC* un *BEREC* birojam ir *expressis verbis* deleģētas pilnvaras izveidot “darba mehānismus”, taču pēc “Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas”. Turklāt no šīs regulas sistēmiskās analīzes izrietot, ka Komisijas iepriekšējs apstiprinājums ir nepieciešams minētās regulas 35. panta 1. punktā paredzētajai sadarbībai, taču šīs regulas 35. panta 2. punktā tas neesot minēts tāpēc, ka šajā tiesību normā paredzētos sadarbības mehānismus nosakot Komisija.
106. Turklāt neatkarība, kura *BEREC* atzīta saistībā ar tās pienākumiem, neliekot šķērslī tam, lai Komisijai tiktu piešķirtas īpašas pilnvaras attiecībās ar “trešām valstīm”.

Tiesas vērtējums

107. Iesākumā jākonstatē, ka Spānijas Karalistes apgalvojumi par ceturtā apelācijas pamata otro daļu būtībā attiecas uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, nosprieždama, ka LES 17. pants ir derīgs juridiskais pamats strīdīgā lēmuma pieņemšanai. Tātad, lai gan Spānijas Karaliste pirmajā instancē patiešām nav atsaukusies uz Padomes kompetenci, tomēr ceturtā apelācijas pamata otrajā daļā attiecībā uz LES 16. pantu izvirzītā argumentācija ir vērsta uz to, lai kritizētu pārsūdzētā sprieduma 74.–82. punktā izklāstīto pamatojumu par kompetenci, kuru Komisija

izsecina no LES 17. panta. Tādējādi šī argumentācija ir saistāma ar argumentāciju, kuru Spānijas Karaliste savā prasībā pirmajā instancē ir atvedinājusi no šīs nupat minētās tiesību normas, un tāpēc tā ir pieņemama, jo ar to netiek grozīts Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmets.

- 108 Attiecībā uz lietas būtību – jāatgādina, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka “saskaņā ar attiecīgajiem [šā punkta pirmajā daļā minēto starp Savienību un trešām valstīm noslēgto] nolīgumu noteikumiem tiek izstrādāti darba mehānismi, kuros jo īpaši nosaka [šīs dalības] būtību, apmēru un veidu [...], tostarp noteikumi par dalību *BEREC* īstenotās iniciatīvās, finanšu iemaksām un *BEREC* birojam paredzēto personālu”.
- 109 Šajā ziņā, pirmkārt, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 70. punktā noraidīdama Spānijas Karalistes argumentāciju, ka no Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrās daļas teksta izrietot, ka tikai ar nolīgumiem, kuros paredzēta dalība *BEREC*, būtu jānosaka šo “darba mehānismu” izveides kārtība. Proti, pirmām kārtām, šāda interpretācija būtu grūti savietojama ar šīs tiesību normas – kuras mērķis tieši ir paredzēt minēto darba mehānismu noteikšanu – lietderīgo iedarbību. Otrām kārtām, kā izriet no šā sprieduma 60. punkta, vārdi “attiecīgajiem [...] nolīgumu noteikumiem”, kas seko vārdkopai “saskaņā ar” nozīmē, ka “darba mehānismu” noteikšanai ir jāatbilst to nolīgumu noteikumiem, ar kuriem tiek izveidots satvars nozares sadarbībai starp Savienību un “trešo valsti”, un it īpaši šo noteikumu virsmērķim, kas Kosovā SAN 111. panta gadījumā ir – lai Kosova pārņemtu Savienības elektronisko sakaru nozares *acquis*.
- 110 Tomēr – kā izriet no šā sprieduma 56.–64. un 80.–87. punkta – fakts, ka Kosovā SAN neietver noteikumus par Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā minēto darba mehānismu izveidi, nevar – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – likt apšaubīt konstatējumu, ka Kosovā SAN 111. pants ir pietiekams juridiskais pamats, lai ļautu Kosovā regulatīvajai iestādei piedalīties *BEREC* un *BEREC* biroja darbā.
- 111 Otrkārt, jānorāda – lai gan Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts izstrādāt “darba mehānismus”, lai īstenotu “trešo valsti” regulatīvo iestāžu dalību *BEREC* un *BEREC* biroja darbā, šajā tiesību normā nav precizēta šādu mehānismu noteikšanas procedūra.
- 112 Šajā ziņā – kā secinājumu 122. punktā norādījusi ģenerāladvokāte – strīdīgais lēmums nevarēja tikt pieņemts, pamatojoties uz LES 17. pantu, Komisijas izpildu un ārējās pārstāvības funkciju ietvaros. Proti, pirmām kārtām, attiecībā uz izpildu funkcijām LESD 290. panta 1. punktā un 291. panta 2. punktā ir prasīta skaidra pilnvaru deleģēšana Komisijai, bet tā šajā gadījumā nav notikusi. Otrām kārtām, attiecībā uz Savienības ārējās pārstāvības funkcijām pietiek vien konstatēt, ka “darba mehānismu” izveide, lai īstenotu “trešo valsti” regulatīvo iestāžu dalību *BEREC* un *BEREC* biroja darbā Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē, nevar tikt uzskatīta par Savienības ārējās pārstāvības darbību. Proti, no šīs tiesību normas izriet, ka ar šādiem darba mehānismiem netiek īstenota šī ārējā pārstāvība kā tāda, bet gan ar tiem citastarp tiek precizēta “trešo valsti” regulatīvo iestāžu, kuras noslēgušas attiecīgus nolīgumus ar Savienību, dalības šo Savienības struktūru darbā būtība, apmērs un veids.
- 113 Turklāt no Regulas 2018/1971 9. panta i) punkta un 20. panta 6. punkta m) apakšpunkta, kuri aplūkoti kopsakarā ar šīs regulas 20. apsvērumu, izriet, ka tajā ir noteikts, kādas struktūras var izveidot tās 35. panta 2. punktā minētos darba mehānismus. Proti, pirmām kārtām, saskaņā ar minētās regulas 20. apsvērumu *BEREC* vajadzētu būt tiesībām izveidot darba mehānismus, it īpaši ar “trešo valsti” kompetentajām iestādēm. Otrām kārtām, šīs pašas regulas 9. panta

i) punktā un 20. panta 6. punkta m) apakšpunktā ir precizēts, ka regulatoru valde un *BEREC* biroja direktors kopīgi atļauj noslēgt vienošanos par darba mehānismiem tostarp ar šīm iestādēm atbilstoši Regulas 2018/1971 35. pantam.

- 114 Papildus tam no šīm tiesību normām izriet, ka Komisijai saistībā ar darba mehānismu noteikšanu ir vienīgi jāisteno kontroles pilnvaras. Šajā ziņā šīs regulas 20. apsvērumā ir noteikts, ka Komisijai “būtu jānodrošina, lai nepieciešamie darba mehānismi atbilstu Savienības politikai un prioritātēm un lai *BEREC* darbotos savu pilnvaru un esošās iestāžu sistēmas ietvaros, un lai netiktu uzskatīts, ka tā pārstāv Savienības nostāju sabiedrībā vai rada Savienībai starptautiskas saistības”.
- 115 Konkrēti attiecībā uz sadarbību ar “trešām valstīm” Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktā ir paredzēts, ka *BEREC* un *BEREC* birojs izveido darba mehānismus pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas.
- 116 Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punktā, tas, ka šīs regulas 35. panta 2. punktā nav ietverts šāds precizējums – ņemot vērā minētās regulas tiesību normas –, nenozīmē, ka Komisijai būtu kompetence noteikt darba mehānismus, kuri attiektos uz “trešo valstu” regulatīvo iestāžu, konkrēti – Kosovas regulatīvās iestādes, dalību.
- 117 Proti – kā secinājumu 130.–132. punktā norādījusi ģenerālvokāte – tas, ka tikai Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktā *BEREC* un *BEREC* birojam ir *expressis verbis* piešķirtas pilnvaras izveidot darba mehānismus pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas, nenozīmē, ka šīs pilnvaras atšķirīgi būtu sadalītas regulas 35. panta 2. punktā, kas attiecas konkrēti uz sadarbību ar “trešām valstīm”, kura izpaužas kā attiecīgo “trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalība *BEREC* regulatoru valdē un darba grupā, kā arī *BEREC* biroja valdē. Gluži pretēji, minētās regulas 35. panta 1. punktā ietvertais noteikums, saskaņā ar kuru *BEREC* un *BEREC* birojs var izveidot darba mehānismu pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas, ir jāinterpretē kā vispārējs noteikums, kas ir piemērojams arī šīs pašas regulas 35. panta 2. punkta īpašajā kontekstā, jo šajā nupat minētajā normā nav paredzēta atkāpe no Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktā noteiktā principa.
- 118 Kā secinājumu 133. punktā norādījusi ģenerālvokāte, šos vērtējumus nevar likt apšaubīt apstāklis, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzētā dalība *BEREC* un *BEREC* biroja darbā ir ciešāka forma sadarbībai ar “trešo valstu” regulatīvajām iestādēm nekā šīs regulas 35. panta 1. punktā paredzētā sadarbības forma. Proti, “trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalība *BEREC* jau ir tikusi apstiprināta ar tālab noslēgto nolīgumu, kas minēts šīs regulas 35. panta 2. punktā, tas ir, šajā gadījumā – ar Kosovas SAN 111. pantu.
- 119 Šī interpretācija atbilst Regulā 2018/1971 paredzētajai sistēmai. Proti, saskaņā ar šīs regulas 3. panta 3. punktu un 8. panta 1. punktu, lasot tos kopsakarā ar tās 5. un 13. apsvērumu, *BEREC* uzdevums ir nodrošināt īpašas zināšanas un darboties pilnīgi neatkarīgi. Atbilstoši minētās regulas 22. apsvērumam *BEREC* būtu jāspēj rīkoties Savienības interesēs neatkarīgi no jebkādas ārējas iejaukšanās, tostarp politiska spiediena vai komerciālas iejaukšanās. Tāpat – kā izriet no šīs pašas regulas 32. apsvēruma – *BEREC* birojam ir piešķirts savs budžets, lai nodrošinātu tā autonomiju un neatkarību. Šajā kontekstā saskaņā ar Regulas 2018/1971 8. panta 2. punktu, 16. panta 1. punkta m) apakšpunktu, 20. panta 3. punktu un 42. pantu, lasot tos šīs regulas 22., 25. un 29. apsvēruma gaismā, neatkarības prasības ir izvirzītas arī *BEREC* amatpersonām, tostarp regulatoru valdes locekļiem un valdes locekļiem, kā arī *BEREC* biroja direktoram.

- 120 Tas, ka Komisija bez *BEREC* un *BEREC* biroja piekrišanas varētu vienpusēji lemt par noteiktiem darba mehānismiem, kuri attiecas uz dalību šo struktūru darbā, nebūtu savienojams ar *BEREC* neatkarību un pārsniegtu kontroles funkciju, kas šajā ziņā Komisijai ir uzticēta ar šo regulu.
- 121 Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 77. punktā nospriežot, ka, tā kā ar Regulu 2018/1971 nedz *BEREC* birojam, nedz citai struktūrai nav *expressis verbis* piešķirta kompetence izveidot darba mehānismus, kuri attiektos uz “trešo valstu” regulatīvo iestāžu, konkrēti – Kosovas regulatīvās iestādes, dalību, šī kompetence ir Komisijai, Vispārējā tiesa ir nepareizi izpratusi gan pilnvaru sadalījumu starp Komisiju, no vienas puses, un *BEREC* un *BEREC* biroju, no otras puses, gan Regulas 2018/1971 paredzētos noteikumus, kuri garantē *BEREC* neatkarību.
- 122 Visbeidzot, mērķis stiprināt sadarbību ar “trešo valstu” regulatīvajām iestādēm elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā, kas ir izvirzīts tostarp Regulas 2018/1971 35. pantā, kurā prasīts veikt saskaņošanu ar šīm “trešām valstīm” – pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 82. punktā –, apstiprina secinājumu, ka Komisija nevar vienpusēji pieņemt lēmumu, ar ko tiek noteikti darba mehānismi, kuri attiecas uz minēto “trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalību.
- 123 Proti, pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas par šādiem mehānismiem būtu jāpanāk vienošanās starp *BEREC* un *BEREC* biroju, no vienas puses, un šo “trešo valstu” kompetentajām iestādēm, no otras puses, un šie mehānismi – kā izriet no Regulas 2018/1971 9. panta i) punkta un 20. panta 6. punkta m) apakšpunkta – kopīgi ir jāapstiprina regulatoru valdei un *BEREC* biroja direktoram. Līdz ar to Komisijai nevar būt kompetences vienpusēji noteikt šāda veida darba mehānismus.
- 124 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, ciktāl tā pārsūdzētā sprieduma 77. un 82. punktā ir atzinusi, ka kompetence izstrādāt darba mehānismus, kuri attiecas uz “trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalību *BEREC* Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē, saskaņā ar LES 17. pantu vienpusēji piemīt Komisijai.
- 125 Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 123. punktā izklāstītos apsvērumus, ir jānoraida Spānijas Karalistes argumentācija, ka kompetence lemt par Kosovas regulatīvās iestādes dalību *BEREC* esot Padomei pēc Komisijas sniegta apstiprinājuma saņemšanas.
- 126 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ceturtā apelācijas pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota. Savukārt piektais apelācijas pamats ir jāatzīst par pamatotu un līdz ar to pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par prasību Vispārējā tiesā

- 127 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var pieņemt galīgo spriedumu šajā lietā, ja lieta ir izskatāmā stāvoklī.
- 128 Tā tas ir izskatāmajā lietā.
- 129 Kā norādīts šā sprieduma 22. punktā, Spānijas Karaliste savas prasības pirmajā instancē pamatošanai izvirzīja trīs pamatus.

- 130 Saistībā ar trešo pamatu pirmajā instancē Spānijas Karaliste apgalvo, ka ar strīdīgo lēmumu ir pārkāpts Regulas 2018/1971 35. pants, jo Komisija ir atkāpusies no procedūras, kas minētajā tiesību normā ir noteikta attiecībā uz “trešo valstu” regulatīvo iestāžu dalību *BEREC*.
- 131 Šā sprieduma 112.–124. punktā izklāstīto iemeslu dēļ Komisijas kompetencē nebija pieņemt strīdīgo lēmumu. Tāpēc šis trešais pamats ir jāatzīst par pamatotu un nav jāizvērtē pārējie pirmajā instancē celtās prasības pamati.
- 132 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Spānijas prasījumi ir jāapmierina un strīdīgais lēmums jāatceļ.

Par strīdīgā lēmuma seku saglabāšanu

- 133 Jāatgādina, ka atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja tā uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā akta sekām jāuzskata par galīgām.
- 134 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka, ņemot vērā iemeslus, kas attiecas uz tiesisko drošību, šāda tiesību akta sekas var saglabāt it īpaši tad, ja tā atcelšanas tūlītējā ietekme izraisītu nopietnu nelabvēlīgu ietekmi uz iesaistītajām personām un ja apstrīdētā akta likumība ir apstrīdēta nevis tā mērķa vai satura dēļ, bet tā autora kompetences neesamības dēļ vai tāpēc, ka ir noticis būtisku procedūras noteikumu pārkāpums (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un *VNV*, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 175. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 135 Šajā lietā strīdīgais lēmums tika atcelts tā autora, proti, Komisijas, kompetences neesamības dēļ.
- 136 Tā kā ir nepieciešami Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā minētie mehānismi, kuri attiecas tostarp uz “trešo valstu” regulatīvo iestāžu finanšu iemaksām un uz personālu *BEREC* birojā, strīdīgā lēmuma atcelšana varētu apdraudēt Kosovas regulatīvās iestādes dalību *BEREC*, ja tā sekas netiktu saglabātas līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu aktu.
- 137 Šajos apstākļos ir jāsaglabā strīdīgā lēmuma sekas, līdz saprātīgā termiņā – kurš nedrīkst pārsniegt sešus mēnešus no šā sprieduma pasludināšanas dienas – stājas spēkā eventuāli jauni darba mehānismi, par kuriem uz Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta pamata panākta vienošanās starp *BEREC*, *BEREC* biroju un Kosovas regulatīvo iestādi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 138 Reglamenta 184. panta 2. punktā ir paredzēts, ka tad, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 139 Atbilstoši šā reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz minētā reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 140 Tā kā šajā lietā Spānijas Karaliste ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, Komisijai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies gan šajā apelācijas tiesvedībā, gan tiesvedībā pirmajā instancē.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Atcelt Vispārējās tiesas 2020. gada 23. septembra spriedumu Spānija/Komisija (T-370/19, EU:T:2020:440).
- 2) Atcelt Komisijas 2019. gada 18. marta Lēmumu par Kosovas nacionālās regulatīvās iestādes dalību Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādē.
- 3) Komisijas 2019. gada 18. marta Lēmuma par Kosovas nacionālās regulatīvās iestādes dalību Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādē sekas tiek saglabātas, līdz saprātīgā termiņā – kurš nedrīkst pārsniegt sešus mēnešus no šā sprieduma pasludināšanas dienas – stājas spēkā eventuāli jauni darba mehānismi, par kuriem uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1971 (2018. gada 11. decembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestādi (*BEREC*) un *BEREC* atbalsta aģentūru (*BEREC* birojs), groza Regulu (ES) 2015/2120 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1211/2009, 35. panta 2. punkta pamata panākta vienošanās starp Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestādi (*BEREC*), *BEREC* atbalsta aģentūru (*BEREC* birojs) un Kosovas nacionālo regulatīvo iestādi.
- 4) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Spānijas Karalistes tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā, kā arī tiesvedībā Eiropas Savienības Vispārējā tiesā.

[Paraksti]